

MONTSERRAT MINOBIS I PUNTONET

El futur no sabem mai com serà, per tant, si un viu intensament el present és per descomptat que el futur ja vindrà perquè tanmateix amb el present construïm el demà.”

— Montserrat Minobis i Puntonet

Montserrat Minobis i Puntonet no perdia oportunitat per declarar-se empordanesa i va ser en un dels pobles emblemàtics de l'Empordà, Cadaqués, on la vaig conèixer personalment.

Jo ja coneixia la seva veu a través de Ràdio 4. Seguia, sempre que podia, els programes, com *Al pas de la tarda*, un programa, on hi cabien tots els vessants de la cultura, la literatura, la música, les arts plàstiques. La seva veu càlida i vigorosa, a primera hora de la tarda, el programa s'emetia de dilluns a divendres de 16 a 18h, era estimulante. Un programa de cultura interessant, que no t'avorria ni cansava. Com se sol dir ara, “*sí que es pot*”.

Una altra empordanesa amiga comuna, en aquest cas poeta, Quima Jaume, va ser qui me la va presentar. Atès que tant la Montse com jo ens movíem i relacionàvem activament amb el món cultural de Cadaqués i tot el que fes referència a la vida cadaquesenca i els cadaquesencs, no passàvem de puntetes ho vivíem autènticament, vaig tenir l'oportunitat d'establir una sòlida amistat amb ella.

La nostra amistat, a part de la clàssica relació de solidaritat i fraternitat normals, es va desenvolupar al voltant de la cultura, a Barcelona i especialment a Cadaqués. Em centraré en Cadaqués perquè no puc pas recordar les vegades que vaig anar amb ella i altres amistats al cine, les que vàrem coincidir al Liceu, en les presentacions en les llibreries ... tot això a Barcelona.

La Montse era una persona estimada a Cadaqués, col·laborava en tot el que se li demanava en favor de la cultura, tant si era un alcalde, una institució o un cadaquesenc o filocadaquesenc que volia presentar un llibre. I no cal dir que si calia fer costat als seus amics, feia el que podia. Una greu malaltia ens va deixar sense la nostra amiga, la poeta Quima Jaume, a part de l'acompanyament emocional durant la malaltia, la Montse va participar en tots els actes d'homenatge que l'Ajuntament de Cadaqués va organitzar per la seva memòria, com també ho va fer en els actes que les Institucions culturals van organitzar a Barcelona.

Pel que fa a l'àmbit cultural, m'agradaria destacar el premi de periodisme Cadaqués a Carles Rahola, en el qual les dues, en un moment determinat, vàrem passar a formar part del jurat. En el cas de la Montse, mentre en va formar part, la seva col·laboració va ser molt rica i activa. De seguida em va fer saber quina era la seva opinió per millorar el premi, dic a mi, no només per

amistat sinó perquè jo era la secretària del premi. Quan la cridaven en un lloc no només donava el nom, sinó que s'hi involucrava.

Carles Rahola, cadaquesenc i periodista, va ser també un home molt actiu, sempre al servei d'ideals i no d'interessos. Va lluitar amb la paraula i la ploma per una societat més justa. Un pacifista que paradoxalment fou afusellat.

No és estrany que la periodista i activista cultural, una dona idealista com la Montserrat Minobis, s'hi sentís còmoda en aquest premi instituït per l'Ajuntament de Cadaqués en homenatge al seu conciudadà. Cal dir que el premi Cadaqués a Carles Rahola, forma part de la trilogia del premis literaris de Cadaqués, juntament amb el Cadaqués a Rosa Leveroni i el Cadaqués a Quima Jaume.

Lamentablement, feia uns anys que ja no formava part del jurat. La festa d'atorgament dels premis està emmarcada dins la Setmana Cultural de Cadaqués que se celebra sempre al voltant de Sant Jordi i que els últims anys coincidia que la Montserrat era fora de Catalunya.

Una entitat de la qual sí que formava part actualment, des que fou creada, era el Ceasca, Centre d'Estudis Cadaquesencs, n'era sòcia i membre de la seva Junta directiva.

L'últim dia que la vaig veure, i vaig poder estar parlant bona estona amb ella, va ser en un acte organitzat per aquesta entitat de la qual jo també en soc sòcia. En l'indret de la Torre de les Creus, cada Divendres Sant, s'organitza una trobada amb *brunyols*, com en diuen a Cadaqués dels bunyols, i crespells, típics de Cadaqués, acompanyats amb garnatxa. La llarga taula improvisada amb uns cavallets és plena dels brunyols i crespells elaborats per les cadaquesenques i cadaquesencs, on hi ha una amable competició per veure quins són més bons, tot i que tots ho són molt.

És una Trobada a l'aire lliure, molt distesa, on els membres de la Junta expliquen als socis totes les accions que s'han portat a terme respecte a la Torre de les Creus. Una de les finalitats de l'entitat és precisament la recuperació i reconstrucció de la Torre de les Creus, juntament amb la preservació de les parets de pedra seca i l'estímul de l'ús de la parla cadaquesenca.

Les arts plàstiques tenen un pes important en el món cultural de Cadaqués. No en va el pintor Joan Josep Tharrats - a qui totes dues vàrem conèixer- va escriure que Cadaqués era l'indret que tenia més pintors per metre quadrat, amb pintors de reconegut prestigi com el mateix Tharrats, l'Albert Ràfols Casamada, la Maria Girona, en Paco Todó, la Isabel Garriga, el Gustavo Carbó Berthold i, no em puc oblidar de Salvador Dalí, tan lligat a Cadaqués. La Montserrat els coneixia a tots i els havia entrevistat en un moment o altre. De les vivències en aquest àmbit, recordo els estius a Cadaqués dels anys 80, 90 i fins al 2008, quan la crisi va ensorrar més somnis dels que pugui semblar. Ens retrobàvem tots els amics i coneguts cada dissabte dels mesos de juliol i agost a les inauguracions de les Galeries d'art. Anàvem d'una galeria a l'altra,

després de veure la del Casino, ningú es perdia sortir a la magnífica terrassa que domina tot el poble, i amb una copa, comentar què ens havia semblat l'exposició, preguntar als altres si ja havien visitat la de la Galeria del Patrick i la Lali, passant per la Cadaqués, i després anar a cuita corrents a la Marges-U, on el Gustavo Carbó i la Nobuko Kihira ens esperaven amb el seu acolliment de sempre; allà no hi havia terrassa però el carrer de la Unió es presta a fer la tertúlia davant de la Galeria, cal dir que moltes vegades estàvem més fora que dintre, es fàcil entrar i sortir a peu del carrer, i acabar tot un grup a sopar plegats.

Aquest era el ritual del dia de les inauguracions, però durant la quinzena que sol durar cada exposició, repeties les visites, el dia que s'hi feia la presentació d'un llibre, en ocasions a càrrec meu o de la Montserrat, a una xerrada sobre l'exposició o senzillament per gaudir tranquil·lament de l'art.

Evidentment, entre els amics no cal dir que hi figurava la Montserrat, tot i que no fèiem tot el recorregut juntes, perquè cadascú s'anava aturant amb els seus coneguts.

On sí que coincidíem moltes vegades, perquè d'antuvi ja quedàvem, era en la galeria del Miniprint, fundada per la Mercè Barberà i el Pascual Fort. Ens rebia la seva dona la Mercè Barberà, ànima de tot el complex muntatge, des que va morir el seu marit, acompanyada d'algun dels seus fills.

El Miniprint Internacional cada any congrega centenars de pintors de països de tot el món, en una exposició de gravats de petit format, tots de la mateixa mida, 18 x18 cm. Gravats arribats des de Catalunya, tota Europa fins a Estats Units, Nova Zelanda o Taiwan, en totes les tècniques.

Visitar el Miniprint cada estiu des de Sant Joan a la Mercè és allò que no et pots perdre per moltes raons, perquè és un luxe poder visitar una Galeria on pots veure l'obra d'artistes de tot el món. També perquè és un reconeixement a la feina en solitari i massa poc reconeguda, d'una dona fidel als ideals que la van portar a ella i al seu marit a crear aquesta meravella que és el Miniprint Internacional. I, per si això fos poc, perquè la Mercè és una persona encantadora i fa molta il·lusió anar-hi. Moltes vegades havíem comentat amb la Montse, el coratge d'aquesta dona, que és digna d'admiració.

La Mercè Barberà va encarregar a la Montse la introducció al catàleg del 2018. Va passar a formar part de la llista de crítics d'art o personalitats d'altres àmbits amb què cada any es presentava el catàleg amb una mostra de l'exposició de l'any anterior i els seus guanyadors.

Tot i que la música, dins de les arts era l'especialitat de la Montse, dins la seva carrera radiofònica hi va dedicar més d'un programa, també tenia una sòlida cultura en el món de les arts plàstiques, acompanyada d'un relat viu i atractiu.

La Montserrat tenia una energia desbordant, primeta com era, semblava que no hagués de ser gaire forta, i res més lluny de la realitat. Malgrat que es movia en molts flancs, el del periodisme, com a professió vocacional, en el del feminisme

i per la música i la cultura -sempre amb amplitud de mires- jo notava que quan li encarregaven algun acte o col·laboració en terres empordaneses, li tocaven el cor, se li activava una il·lusió especial.

Montserrat Minobis i Puntonet, una dona forta en molts aspectes i molt vulnerable en algun altre, però fidel als seus valors malgrat els canvis que la vida hagués pogut portar.

La Montse es feia estimar, l'estimàvem, i la seva mort sobtada ens va provocar un gran trasbals, que intentem compensar fent-la reviure en tots aquells indrets i situacions on ens agradaria trobar-la. No la veiem, però ens acompanya.

Rosa Ardid Borràs